

Arrest

nr. 296 231 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2006.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 februari 2021. Op 4 maart 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 september 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 27 februari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Jij, [E.S.], verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Liaskhel (district Khogyani, provincie Nangarhar) op (...) februari 2006. Je woonde in Liaskhel van je geboorte tot zo'n 2 maanden voor je vertrek uit Afghanistan, samen met je beide ouders, je 3 jongere broers en oudere zus. Jij bent toen je 7 jaar oud was 3 maand naar school gegaan, maar je bent al snel gestopt omdat jouw school veel met overstromingen te kampen had. Toen je 9 jaar oud was begon je naar de madrasa te gaan, hetgeen je 2 jaar deed. Je oudere zus is ondertussen getrouwd en woont in Jalalabad. Je had ook een broer [A.], die 12 à 16 jaar ouder dan jij was en die werkzaam was bij de luchtmacht van het Afghaanse leger, en die onder andere in Kabul gelegerd was. Jouw vader had een winkel voor kledingstoffen in het districtscentrum van Surkhrod. Daarnaast was jouw vader ook verantwoordelijk voor het beheren van de vele landbouwgronden die hij via zijn grootvader langs vaderszijde had geërfd. Jij hielp ook met het bewerken van een stuk landbouwgrond.

De verdeling van de erfenis van jouw welvarende overgrootvader had voor een conflict gezorgd binnen de familie van je vader. Je overgrootvader had 2 zonen, waaronder je grootvader. Je vader was de enige zoon van je grootvader. Enkele neven van je vader, die bij de taliban aangesloten zijn, waren het grondig oneens met de verdeling van de erfenis van je overgrootvader. Je vader had immers de helft van de erfenis gekregen, en de andere helft werd onder de andere familieleden verdeeld. Dit had geleid tot een vete binnen de familie. Jij bent er rotsvast van overtuigd dat de neven van je vader omwille van die vete in elk aspect van de problemen die leidden tot jouw vertrek uit Afghanistan een rol hebben gespeeld.

De problemen die tot jouw vertrek leidden begonnen in juni 2020, toen de mullah van het dorp jou op een maandag een brief van de taliban had overhandigd. De brief was gericht aan jouw vader en oudere broer [A.]. Er werd hen gevraagd zich bij de taliban aan te melden. Jij belde je vader en broer op om hen in te lichten over deze brief, en ze kwamen beiden snel naar huis. In de daaropvolgende dagen trachtten zij bemiddeling van dorpsoudsten te bewerkstelligen om de plooiën met de taliban glad te strijken. De vrijdag na het ontvangen van deze brief kwamen de taliban jouw vader en broer echter bij jouw thuis halen. Jij werd daarbij ook meegenomen. Diezelfde avond werd jij van je broer en vader gescheiden: jij werd weggehaald en meegenomen naar een madrasa. Aanvankelijk werd je daar 9 of 10 dagen slecht behandeld, en werd je ook geslagen. Na die periode van 9 à 10 dagen werd je beter behandeld, en kreeg je ook religieuze lessen op de madrasa.

Nadat je zo'n 26 dagen les volgde in de madrasa begonnen de talibanleden te zeggen dat je bommen voor hen moest fabriceren die je dan onder bruggen moest plaatsen, of dat je een zelfmoordaanslag moest plegen. Je weigerde mee te werken, waarop de talibanleden kwaad werden. Er gingen wel 2 andere jongens mee. De taliban is je vervolgens weer slechter beginnen behandelen en weer beginnen slaan. Je werd ingezet om de vertrekkende te poetsen en je kreeg minder eten. In deze periode kreeg je ook te horen dat de taliban jouw vader en broer vermoord hadden. Zo'n 20 dagen gingen voorbij, toen er geruchten de ronde deden dat de madrasa ging aangevallen worden. De madrasa werd ontruimd en jullie vluchtten naar grotten in de bergen. Na een nacht keerden jullie terug naar de madrasa, die enkele dagen nadien effectief werd aangevallen door overheidstroepen. In de chaos kon je ontsnappen, en vluchtte je via het districtscentrum van Surkhrod naar Shago, waar je oom langs moederszijde woonde.

Daar trof je naast je oom [S.W.] ook je moeder en jongere broers aan, die daarheen waren getrokken nadat jij met je broer en vader werd meegenomen uit je huis.

Er werd beslist dat je het land moest ontvluchten omdat je uit de madrasa gevlucht was. Je vertrok in augustus 2020 uit Afghanistan en bereikte België op 25 februari 2021 via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, NoordMacedonië, Servië, Roemenië, Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk. Op 04 maart 2021 diende je een verzoek om internationale bescherming in België in. In de maanden na jouw vertrek kwamen nog verschillende brieven van de taliban en madrasa toe, gericht aan zowel jou, je oom [S.W.] en de dorpsoudsten jouw dorp. Na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 werd jouw oom [S.W.] ook meegenomen door de taliban en kort door hen vastgehouden en ondervraagd in het kader van de taliban hun zoektocht naar jou. Nog later werd [S.W.] ook nog door hen geslagen omdat hij ervan verdacht werd jou te hebben geholpen.

Ter ondersteuning van je asielrelaas legde je de volgende documenten neer: je taskara, de taskara van je vader, de oproepingsbrief van de taliban aan je vader en broer, oproepingsbrieven van de madrasa aan jou, oproepingsbrieven gericht aan [S.W.], een brief aan de maleks, een certificaat van je broer zijn werk, 2 foto's van je broer op zijn werk en nog 2 foto's van je vader en broer (alle kopies).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Je legde de oorzaak voor de problemen waardoor jij uit Afghanistan bent vertrokken bij de verdeling van jouw overgrootvader zijn erfenis. De neven van jouw vader kregen een aanzienlijk kleiner deel van jouw overgrootvader zijn erfenis dan jouw vader, omdat zij "met verschillende in de familie" waren en jouw "vader de enige zoon was" (NPO, P.13). Zo geschiedde dat er vervolgens tussen hen "heel veel discussie en ruzie kwam over kleinere zaken, zoals irrigatie van de gronden en andere discussies die vooral over gronden en gewassen gingen en dergelijke" (NPO, P.13). Deze kleine ruzies zouden aan de basis liggen van de ontvoering van jouw vader, je broer en jezelf: "Dus het waren die neven die er uiteindelijk voor gezorgd hebben dat mijn vader als spion zou gevisieerd worden, en mijn broer eveneens" (NPO, P.13). De betrokkenheid van de neven van jouw vader bij jullie problemen stond wat jou en jouw familie betreft als een paal boven water: "Wij weten voor 100% dat ze daar wel iets mee te maken hebben" (NPO, P.13). Je bevestigde desgevraagd dat de mensen die vanaf het begin van jouw problemen achter jou aan zitten dan ook jouw familieleden zijn (NPO, P.14).

Hieruit blijkt duidelijk dat het dispuut over de familiale gronden een essentiële rol spelen in jouw asielrelaas. Je maakte duidelijk dat de profielen van jouw vader en broer van secundair belang waren: "Maar kijk, mijn vader was een winkelier. Hij had geen banden met de overheid of met veiligheidsdiensten ofzo. Mijn broer zat bij het leger, maar niet veel mensen waren daarvan op de hoogte" (NPO, P.13). Hoewel de taliban ook in jouw problemen werden betrokken, is het belangrijk te benadrukken dat jouw neven aan de oorzaak van de problemen liggen waardoor je Afghanistan verliet, en dat het ook zij zijn die nog steeds achter je aan zouden zitten: "De neven van mijn vader willen vermijden dat ik later mijn eigendom zou opeisen" (NPO, P.14). Aldus vormt de kern van jouw asielrelaas het familiaal landdispuut tussen jouw vader en zijn neven, hetgeen een burgerrechtelijk conflict betreft. Zulke burgerrechtelijke disputen vormen geen grond voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, op basis waarvan het vluchtelingenstatuut wordt toegekend. Hierbij dient overigens te worden opgemerkt dat je geenszins aantoonde aan de hand van documenten of overtuigende verklaringen dat de neven van jouw vader leden waren of zijn van de taliban, en dat hun toebehoren tot de taliban dus louter naakte beweringen betreft.

Voorts dient te worden opgemerkt dat jouw problemen met de taliban, die dus voortvloeien uit dit conflict tussen jouw vader en zijn neven, allesbehalve geloofwaardig zijn. Zo blijken verschillende elementen in de door jou neergelegde brieven van de taliban en jouw verklaringen over die brieven bijzonder merkwaardig of zelfs tegenstrijdig. In de eerste oproepingsbrief van de taliban werden jouw vader en broer vriendelijk gevraagd zich aan te melden bij de taliban (document 1, groene map, zie administratief dossier, voor vertaling NPO, P.16). De mullah had jou daarbij verteld dat jouw vader en broer zo snel mogelijk moesten terugkeren naar het dorp (NPO, P.15). De niet onvriendelijke toon ten spijt was deze brief bijzonder onheilspellend: "Meestal werden mensen die op die manier opgeroepen werden dan ook aangehouden en vermoord later" (NPO, P.10); "In het algemeen was het zo dat mensen die op die manier opgeroepen werden meestal meegenomen werden, en ook vermoord werden. Dus dat is bij veel andere mensen effectief gebeurd" (NPO, P.11). Ondanks deze erg bleke vooruitzichten kwamen jouw vader en broer respectievelijk diezelfde dag en de volgende dag terug naar huis (NPO, P.15). Jouw vader had jouw broer gevraagd om terug te komen naar huis om te helpen het probleem op te lossen, en hij had daartoe het plan opgevat om de dorpsouderen mee te brengen om de verantwoordelijken van de taliban duidelijk te maken dat hij onschuldig was, en dat jouw broer met zijn werk bij het leger zou stoppen (NPO, P.15). Nog voor dit plan uitgevoerd kon worden, werden jij, jouw vader en broer echter vanuit jullie huis meegenomen door de taliban (NPO, P.17).

Het is opvallend dat jouw vader halsoverkop naar huis komt en jouw broer overtuigt om ook naar huis te komen, hoewel er net een zeer ernstige bedreiging aan hun adres was toegekomen. Temeer jouw vader in de clinch lag met zijn neven, die bij de lokale taliban zaten, en jouw broer als soldaat ook bijzondere voorzichtigheid aan de dag moest leggen bij bedreigingen vanwege de taliban (NPO, P.13). Deze verzwarende omstandigheden maakten de dreiging enkel ernstiger. Dat jouw vader in die context meteen naar huis kwam, en jouw broer ervan overtuigde ook zo snel mogelijk naar huis te komen, valt moeilijk te verenigen met de moeizame uitvoering van zijn plan om jullie onschuld te bewijzen. Hoewel jouw vader en broer al respectievelijk op maandag en dinsdag thuis waren, zaten jullie op vrijdag gewoon in “de tuin van ons eigen huis, waar wij meestal over de middag zaten” toen de taliban jullie meenamen (NPO, P.17). Het is tegenstrijdig dat jouw vader bij deze ernstige dreigementen vliegensvlug naar huis komt en zijn bedreigde zoon tevens meteen naar huis laat komen, maar dat hij vervolgens dagenlang niet de taliban benaderde om zijn onschuld aan te tonen.

Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat deze eerste brief is gedateerd op 12/10/1441 volgens de islamitische kalender (4 juni 2020 volgens de gregoriaanse kalender). Spontaan verklaarde je eerst uitdrukkelijk dat jullie “die brief op een vrijdag” kregen (NPO, P.11). Vervolgens gaf je daar wat meer context bij en zei je dat de taliban “brieven of boodschappen via de mullah of de moskee leveren aan de mensen. Dus ik kreeg dat ook van mijn mullah op een vrijdag vlak na het gebed” (NPO, P.15). Toen jou later gevraagd werd de chronologie van de gebeurtenissen te bevestigen verklaarde je echter uitdrukkelijk dat je die brief “op maandag” kreeg (NPO, P.17). Opvallend genoeg is de brief gedateerd op 4 juni 2020, een donderdag. De verschillende ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot deze eerste dreigbrief ondergraven de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas danig.

Ook bij de oproepingsbrief van jouw madrasa, die na jouw vertrek uit Afghanistan bij jouw oom [S.W.] toekwam, valt op dat jouw verklaringen omtrent deze brief niet overeenstemmen met de inhoud van de brief (document 2, groene map, zie administratief dossier, voor vertaling NPO, P.16). Je had spontaan verteld dat deze brief “20 dagen na mijn ontsnapping bezorgd” werd (NPO, P.16). Jij vertrok echter in de late zomer van 2020, terwijl deze brief is gedateerd op 09/05/1442 volgens de islamitische kalender (24 december 2020 volgens de gregoriaanse kalender). Volgens jouw verklaringen kwam deze brief dus ten laatste in september 2020 toe, hoewel ze is gedateerd in eind december 2020. Deze opvallende discrepantie werd jou voorgelegd. Weinig overtuigend ontkende je te hebben gezegd dat de levering van die brief “concreet 20 dagen later” was, maar dat die “ofwel 20 dagen later, ofwel nog later” was (NPO, P.17).

Los van deze duidelijke tegenstrijdigheid is ook de inhoud van deze oproepingsbrief van je madrasa hoogst merkwaardig. Hoewel je al maandenlang vertrokken was, hoopte de madrasa schijnbaar dat je je via deze brief “opnieuw aanwezig” zou stellen om jouw “religieuze lessen voort te zetten”, of dat het anders “als ongewettigde afwezigheid aanzien” zou worden (NPO, P.16). In de wetenschap dat de taliban jou verwijten “iets te maken hebben gehad met de aanval op die madrasa, waarbij hun leden gedood waren”, en dat ze jou daarvoor willen straffen (NPO, P.14) is het allesbehalve aannemelijk dat de madrasa jou een dergelijke brief zouden opsturen.

Voorts is het volstrekt onduidelijk waarom jij er door de taliban van verdacht werd iets met die aanval op de madrasa te maken te hebben. Je verklaarde dat als volgt: “Ik was de enige die toen ontsnapte en niet teruggekeerd was” (NPO, P.14). Toen je werd voorgelegd dat het niet helemaal duidelijk was hoe de taliban jou identificeerde als schuldige voor de aanval op de madrasa, was je uitleg wederom allesbehalve overtuigend: “Dat vraag ik me zelf ook af. Maar ik vermoed dat ze gedacht zouden hebben dat ik mijn locatie zou prijsgegeven hebben aan mijn moeder of mijn vader, die in Shago waren” (NPO, P.15). Het is allerminst aannemelijk dat de taliban jou als schuldige aanduidde voor de aanval van de overheidstroepen op de madrasa. Jij was immers gevangengenomen door de taliban en je werd vastgehouden in de madrasa. Daarbij kon jij even goed gewond of gedood geraakt zijn geworden bij de aanval op de madrasa. Wanneer jou werd gevraagd hoe jij vanuit die penibele situatie de overheid kon inlichten, bleef je het CGVS een antwoord schuldig: “Dat weet ik zelf ook niet. Ik vraag me hetzelfde af” (NPO, P.14). Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat jij zou worden gezocht omwille van jouw betrokkenheid bij de aanval van de overheid op de madrasa.

Ook over jouw verblijf in de madrasa, voorafgaand aan deze aanval van de overheidstroepen, legde je bijzonder twijfelachtige verklaringen af. Het is vooreerst onduidelijk waarom jij überhaupt werd meegenomen door de taliban. Immers werd jij geenszins vermeld in de eerste brief van de taliban, waarin jouw vader en broer gevraagd werden zich aan te melden bij de taliban (document 1, groene map, zie administratief dossier, voor vertaling, NPO, P.16). Je wist opvallend genoeg zelf ook niet waarom jij meegenomen werd (NPO, P.17). Nadat je in het begin van je verblijf in de madrasa “heel slecht behandeld” werd (NPO, P.17), veranderde de situatie na die eerste 9 of 10 dagen van mishandeling. Je begon overdag lessen te krijgen, en 's avonds werden er preken gehouden. In het algemeen begonnen ze je “ook op een vriendelijke manier te behandelen” (NPO, P.11). Bij die preken trachtten ze je ervan te overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen. Na 26 dagen vroegen de taliban je rechtuit “om een

zelfmoordaanslag te plegen” (NPO, P.12). Over de plotse vriendelijkheid van de taliban zei je dat je wist “dat het was omwille van eisen die ze dan stelden aan mij” (NPO, P.17). Nadat je hun voorstel om een zelfmoordaanslag te plegen weigerde werd je wederom slecht behandeld, zoals in het begin van jouw verblijf in de madrasa, en dit tot jouw ontsnapping (NPO, P.12).

Het is vooreerst niet aannemelijk dat de taliban dermate doorzichtig te werk gaat in hun vermeende indoctrinatie. Dat zij jou samen met jouw bedreigde vader en broer ontvoeren, en je dan meer dan een week mishandelen, om vervolgens te trachten je in 4 weken tijd volledig te brainwashen en te overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen is immers volstrekt ongeloofwaardig. Voorts is het onduidelijk wat zij precies van jou verwachtten. Daar waar je aanvankelijk zei dat ze je een zelfmoordaanslag wilden laten plegen, verklaarde je even later dat ze je zeiden dat jullie “bommen zouden moeten fabriceren [...] en die dan onder een brug leggen, om daarmee een brug op te blazen” (NPO, P.12). Deze taak verschilt heel erg van het plegen van een zelfmoordaanslag. Dat de taliban jou in een korte periode van 4 weken dermate verschillende taken zouden opdragen is dan ook erg merkwaardig en weinig overtuigend. Er werd je gevraagd wat er dan van jou verwacht werd, of je bommen moest maken of een zelfmoordaanslag moest plegen. Hoewel je voorheen 2 maal expliciet had gezegd dat je gevraagd werd om een zelfmoordaanslag te plegen (NPO, P.12), vertelde je hier iets geheel anders: “Aanvankelijk vroegen ze mij om bommen te maken, en die ergens te brengen waar ik zou zeggen. En als ik weigerde later, dan zeiden ze me dat ze me zouden verplichten” (NPO, P.18). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas danig verder.

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er voorts op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

Jij werd volgens jouw verklaringen volstrekt tegen jouw wil meegenomen naar een madrasa, waar je na een korte periode van mishandeling plots wel goed behandeld en geïndoctrineerd werd. Hoewel je dus ook enige vorm van indoctrinatie vermeldde in jouw asielrelaas, waren jouw verklaringen hieromtrent allesbehalve overtuigend. Zo is het geenszins aannemelijk dat de taliban zouden verwachten dat je na een korte periode van louter 26 dagen al dermate geïndoctrineerd zou zijn, dat je niet enkel jouw ontvoering en mishandeling vergeten zou zijn, maar dat je bovendien plots bereid zou zijn om een bom- of zelfmoordaanslag te plegen. Temeer je uit een familie afkomstig bent van een vermeende spion en een soldaat. Deze familiebanden indachtig dient het dan ook te worden benadrukt dat het volstrekt onduidelijk is waarom jij enigszins een interessante rekrut zou kunnen vormen voor de taliban.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door jou neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Jouw taskara en die van jouw vader hebben slechts betrekking op jouw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat.

De brieven van de taliban werden reeds summier besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brieven kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal

gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

De documenten die je neerlegde van jouw broer zijn werk bewijzen hoogstens zijn werkzaamheid voor het Afghaanse leger, en niet je asielrelaas. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw broer en vader werden ontvoerd en gedood.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover. De documenten die je neerlegde en de verklaringen die je aflegde in het kader van jouw asielrelaas werden in bovenstaande beslissing immers als geheel ongeloofwaardig beoordeeld. Aangezien deze verklaringen en documenten niet enkel op jou van toepassing zijn, maar ook enigszins op jouw vader en broer, kan allerminst worden aangenomen dat de vervolging van jouw vader en broer door de taliban wel waarachtig zijn. Aldus toon je de problematische situatie waarin deze laatsten zich volgens jouw verklaringen bevonden geenszins aan.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Zoals uit bovenstaande beslissing blijkt zijn die vervolgingsfeiten uit jouw asielrelaas niet geloofwaardig. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de

omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghani_stan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde

van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden

vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA A Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 14,5-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je 2 jaar naar de madrassa in Afghanistan te zijn geweest, enkele maanden naar school te zijn geweest in Afghanistan, nog regelmatig contact met je familie te hebben en nog uitgebreide familie te hebben in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 t.e.m. 48/5; 57/5ter, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, de samenwerkingsplicht en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de erkenningsrichtlijn).

2.2. Verzoekende partij gaat in op het conflict met haar neven dat aanleiding gegeven heeft tot haar vlucht. Zij stelt dat het CGVS nalaat de nodige nuances te leggen in haar beoordeling. Hoewel het grondconflict aan de basis ligt, zijn de gevolgen ervan niet enkel van burgerrechtelijke aard aangezien de taliban erbij betrokken werd. 1 neef zat bij de taliban en de andere neven hadden minstens een link met hen. Zij ondernemen zelf niets, maar indirect wel via de taliban. De vader en broer van verzoekende partij werden waarschijnlijk als spion geïdendeerd door de taliban omdat dit aangegeven was door hun neef als gevolg van het burgerrechtelijk conflict. Er werd hen verteld dat de broer van verzoekende partij in het leger zit, wat voldoende was voor de taliban om het gezin pijn te willen doen.

Vervolgens bespreekt zij haar problemen met de taliban die door het CGVS als ongeloofwaardig worden beschouwd. Zij wenst te benadrukken dat zij op het moment van de problemen zeer jong was, namelijk 14,5 jaar oud en dat het CGVS onvoldoende rekening gehouden heeft met haar jonge leeftijd in de beoordeling van haar verklaringen. Zij stelt daarnaast ook dat er in de dreigbrief van de taliban geen onvriendelijke woorden werden gebruikt. Er werd door de mullah aangegeven dat haar vader en broer aanwezig moesten zijn. Aangezien het onderliggende conflict van familiale aard was, hoopte haar vader dat het conflict onderling geregeld kon worden in plaats van meteen te moeten vluchten en zich verbergen. Er werd overwogen om geld aan te bieden als deel van de oplossing. Daarnaast licht zij nog toe dat zij die vrijdag in kwestie niet in hun tuin aanwezig waren, maar in de bezoekerskamer die losstaat van hun woning op een afstand van 4 minuten stappen.

Met betrekking tot de eerste brief van de taliban verduidelijkt verzoekende partij dat haar de vraag gesteld werd wanneer zij de brief ontvangen had. Dit was op een maandag. Zij weet niet wanneer de brief verzonden werd of wanneer de mullah de brief ontvangen had. Er is geen tegenstrijdigheid in haar verklaringen. Wat betreft de oproepingsbrief die zij ontving bij haar oom benadrukt zij dat zij zich niet kan herinneren dat zij verklaard zou hebben dat deze 20 dagen na haar vlucht aangekomen was. Zij is niet op

de hoogte van wanneer deze brief bij haar oom aangekomen zou zijn aangezien zij het land reeds verlaten had. Opnieuw wordt er geen rekening gehouden met haar jeugdige leeftijd. De oproepingsbrief van de madrassa was volgens haar een lokmiddel zodat zij vervolgens gestraft zou kunnen worden.

Vervolgens verklaart verzoekende partij dat zij gegronde vermoedens heeft waarom de taliban haar ervan verdachten iets te maken te hebben met de aanval op de madrassa. Haar broer zat namelijk in het leger en haar vader werd ervan verdacht een spion te zijn. Bovendien zal haar oom doorgegeven hebben waar verzoekende partij werd vastgehouden waardoor vermoedelijk op zijn verzoek de madrassa werd aangevallen. Hoewel hij niet op de hoogte was van de plek waar verzoekende partij vastgehouden werd, verdacht de taliban hem wel van deze informatie te hebben waardoor de link gelegd werd met verzoekende partij.

Verder verduidelijkt zij dat zij werd meegenomen omdat de taliban haar er ook van verdachten een spion te zijn. Er werd van haar verwacht dat zij een zelfmoordaanslag zou plegen. Zij verduidelijkt ook dat zij in het begin mishandeld werd, maar het gedrag van de taliban na een tijdje veranderde omdat zij op deze manier haar vertrouwen wilden winnen. Er werd haar een tweede keer gevraagd om een aanslag te plegen, wat zij opnieuw weigerde.

2.3. Verzoekende partij gaat vervolgens in op haar kwetsbaar profiel. Zij heeft als 14-jarige Afghanistan verlaten en haar familie moeten achterlaten. Dit is een trauma dat zware littekens achtergelaten heeft. Op 15-jarige leeftijd diende zij een verzoek tot internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige en zij verblijft sindsdien in België en was al eerder in Europa gearriveerd. Zij heeft zich goed aangepast en geïntegreerd in de Belgische maatschappij en heeft zich aangepast aan de westerse normen en waarden. Zij kan maar een beetje Pashtou lezen en schrijven en is in België begonnen met OKAN-lessen. Zij doet aan duaal leren en volgt een kokopleiding. Zij heeft een stageplaats in een restaurant in Heist-Op-Den-Berg en heeft hier ook reeds studentenjobs gedaan. Daarnaast speelt zij ook cricket in clubverband en gaat naar een LOI.

Haar familie bevindt zich bovendien in een precaire financiële en humanitaire situatie. Haar moeder is afhankelijk van de spaarpot en de opbrengsten van de winkel. Haar oom werd ondertussen ook gedood door de taliban.

Zij stelt ten slotte dat het CGVS haar vragen moet aanpassen aan haar leeftijd en haar antwoorden moet interpreteren rekening houdend met haar leeftijd en de situatie waarin zij zich bevindt. Als het CGVS te weinig informatie had over een bepaald element dan had zij verzoekende partij hierover moeten ondervragen. Vervolgens geeft zij een opsomming van relevante bronnen en verwijst naar verschillende rapporten. Ze stelt verschillende vragen die volgens haar beantwoord dienen te worden. Ze concludeert dat haar de vluchtelingenstatus dient toegekend te worden.

2.4. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.5. Verzoekende partij verwijst naar haar uiteenzetting onder *“de bespreking van de bronnen en de rapporten met betrekking tot Afghanistan”* die ook hier overeind blijft en als hernomen moet worden beschouwd.

2.6. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- *“Bijlage transitie NBMV evaluatie ondersteuningsnoden”*
- *“Schoolrapport”*

2.7. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende rapporten en krantenartikelen:

- UNDP, *“Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, adverting a basic needs crisis”*, 2021;
- World Food Programme, *“Afghanistan ‘situation report’*, 2 maart 2022;
- Human Rights Watch, *“Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis questions and answers on human costs of sanctions, banking restrictions”*, 1 maart 2022;
- Nieuwsbericht WHO, *“Afghanistan’s health system is on the brink of collapse: urgent action is needed”*, 24 januari 2022;
- WHO, *“Afghanistan emergency situation report”*, 23 december 2021;
- IFRC, *“Revised Emergency Appeal, Afghanistan/drought”*, 10 april 2021;

- United Nations Human Rights Council, “*Situation of human rights in Afghanistan - report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*”, forty-sixth session, 4 maart 2022;
- “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, maart 2022;
- Nansen Note 2 - 22, “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*”, 23 juni 2022;
- VRT, “*Eén jaar na de val van Kaboel: hoe gaat het leven in Afghanistan onder “Taliban 2.0”?*”, 14 augustus 2022;
- Nansen Nota, “*Asiel – Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming*”, 18 oktober 2022;
- Verslag van de parlementaire vergadering van de NAVO van 20 november 2022;
- VRT, “*Eerste openbare executie sinds taliban opnieuw aan de macht zijn in Afghanistan*”, 7 december 2022;
- Danish Refugee Council, “*Afghanistan conference -The Human Rights Situation after August 2021*”, 30 december 2022.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 31 augustus 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. “*Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. “*Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023.

3.2. Op 18 september 2023 maakt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij volgende bijkomende stukken bijbrengt in het kader van haar verwestering:

- “*5. Schrijven Cricket Club*”;
- “*6. Schrijven coördinator school*”;
- “*7. Foto's waarop verzoekende partij afgebeeld staat*”;
- “*8. Foto van de overleden oom*”;
- “*9. Schrijven Okan leerlingenbegeleiding*”.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Zij verblijft reeds ruime tijd in Europa als niet-begeleide minderjarige en tijdens deze periode heeft zij zich geïntegreerd in de Belgische maatschappij en zich aangepast naar westerse normen en waarden.

5.1.2. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ,

C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald*” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80). Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1, onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.1.3. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol

heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan

en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EU AA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.1.4. Inzake de verzoekende partij, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind worden meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een minderjarige niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat de minderjarige zou lopen, ongeacht de vrees van de minderjarige. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van de minderjarige - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van de minderjarige en het effect van de schade op de minderjarige verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009”*, § 11-12).

5.1.5. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In augustus 2020, op veertienjarige leeftijd, zou de

verzoekende partij Afghanistan hebben verlaten. Ze was gedurende zes maanden onderweg naar België en kwam aan op 25 februari 2021. Sindsdien verblijft ze onafgebroken in België. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Ze werd, gelet op haar minderjarigheid, een voogd toegewezen. Momenteel is de verzoekende partij zeventien jaar oud en is ze ongeveer drie jaar uit Afghanistan vertrokken. Verder wordt er niet betwist dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Liaskhel in het district Khogyani in de provincie Nangarhar.

Thans dringt zich een toekomstgerichte beoordeling op van de vrees voor vervolging wegens verzoekers langdurig verblijf in Europa. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Tevens moet ook rekening worden gehouden met hun persoonlijke situatie die sinds het nemen van de bestreden beslissing is geëvolueerd.

Hoewel de verzoekende partij voor haar vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen, heeft zij een aanzienlijk deel van haar puberteit, die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Uit haar verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat de verzoekende partij de Nederlandse taal machtig is en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. De verzoekende partij heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd, waaronder een schoolrapport van het OKAN-onderwijs, een brief die haar lidmaatschap bij de cricketclub bevestigt, een getuigenis van een leerlingenbegeleider uit het OKAN-onderwijs alsook foto's, die de omstandigheden van haar verblijf in België schetsen. Hieruit blijkt onder meer dat verzoekende partij een positieve houding vertoont op school en dat zij sinds januari 2023 ingeschreven is voor duaal leren. Zij loopt stage in een restaurant in Heist-op-den-Berg waar zij ook reeds vakantiejobs heeft mogen doen. Bovendien verblijft zij niet in een opvangcentrum, maar in een "LOI" met één andere jongen omdat zij, ook volgens de verklaringen van haar voogd ter terechtzitting, zeer matuur en zelfstandig is waardoor ze zelfstandig kan wonen. Uit het geheel van haar verklaringen en de voorliggende documenten blijkt dat de verzoekende partij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen wordt geconfronteerd door onder meer hier school te lopen, te werken en zelfstandig te wonen.

De bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen tonen samen aan dat de verzoekende partij sinds haar aankomst is ondergedompeld in de Belgische samenleving. Zo uit voorgaande elementen niet noodzakelijk blijkt dat de verzoekende partij verwesterd is en zich Belgische en Europese waarden en normen op bewuste wijze volledig heeft eigen gemaakt, dient wel te worden vastgesteld dat zij tijdens haar maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven alsook westerse waarden en opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid, gelijkheid tussen mannen en vrouwen en vrijheid van meningsuiting, en dit tijdens een cruciale fase in haar ontwikkeling als adolescent waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat haar actieve deelname aan de Belgische samenleving via haar opleiding, verschillende activiteiten, werk, vrije tijd, diverse sociale contacten met onder meer Belgische jongeren en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op haar sociale ontwikkeling als minderjarige alsook de manier waarop zij zich gedraagt. Het is aannemelijk dat de verzoekende partij zich, gelet op haar traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving gedurende haar verblijf alhier, onbewust 'westerse' gedragingen, opvattingen en kenmerken eigen heeft gemaakt en dus haar denken en doen gewijzigd heeft, zoals blijkt uit de hierboven besproken stukken van het rechtsplegingsdossier en haar verklaringen ter terechtzitting.

In een identiteitsvormende fase van haar leven werd de verzoekende partij aldus blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afgaanse samenleving onder het taliban-regime zoals hoger beschreven, wat het risico, dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, een dorp van het district Khogyani in de Afgaanse provincie Nangarhar, zal worden gepercipieerd als aangetast door de Europese waarden en normen, in belangrijke mate verhoogt. Er kan worden aangenomen dat zij deze 'Europese' gedragingen, opvattingen en kenmerken, gelet op haar jonge leeftijd bij vertrek en mondige persoonlijkheid alsook haar afwezigheid uit

Afghanistan sinds drie jaar, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat zij deze moet verbergen wanneer zij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime eveneens aanzienlijk werden aangescherpt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij, grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer de verzoekende partij hiermee niet vertrouwd is en deze ook niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin zij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. De verzoekende partij is in elk geval niet vertrouwd met de religieuze en maatschappelijke regels in Afghanistan die sinds de machtsovername aanzienlijk werden verstrengd. Dit verhoogt, bijkomend het risico dat zij bij terugkeer door haar gebrek aan vertrouwdheid met deze maatschappelijke realiteit de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer.

Verder wordt er niet betwist door de commissaris-generaal dat de verzoekende partij afkomstig is van het dorp Liaskhel in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat er verschillende groeperingen actief zijn in de provincie Nangarhar, zoals de taliban en ISKP. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (COI Focus *Afghanistan. Veiligheidsincidenten*).

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is de Raad van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en de elementen eigen aan de situatie van de verzoekende partij, zij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat zij hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban en mogelijk ISKP zal komen te staan en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij daarbij wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden, onder meer omwille van haar jonge leeftijd bij vertrek en de duur van haar afwezigheid uit Afghanistan sinds drie jaar, haar verblijf in België als niet-begeleide minderjarige sinds maart 2021 en haar sociale ontwikkeling alhier tijdens een cruciale periode als adolescent die onder andere voortvloeit uit haar ervaringen op school en tijdens haar opleiding, op haar werk, tijdens haar vrije tijd, haar diverse activiteiten en haar dagelijkse contacten met leeftijdsgenoten, collega's en leerkrachten.

Bij de beoordeling van de vrees moet rekening worden gehouden met de huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven.

Het is niet mogelijk om met zekerheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met haar profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en haar specifieke profiel, de verschillende stukken die werden voorgelegd en haar verklaringen ter terechtzitting, cumulatief beoordeeld in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en met inachtneming van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan op jonge leeftijd hebben verlaten betreft alsook het voordeel van de twijfel, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan in casu een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven godsdienstige of politieke overtuiging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke*

situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land" (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punten 36-37 en 46, 49).

Tevens is er voor de verzoekende partij in haar land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien de verzoekende partij door personen uit haar lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 (p. 145-149).

6. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor haar in haar land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS